

vedtog vi en Lønningslov, der skulde holde en Del Aar. Den Gang omtalte hverken det ærede Medlem eller hans Partifælle i Udvalget eller nogen anden, at der her gjordes Uret mod Landpostbudene. Jeg finder, og jeg holder paa, at almindelig sund, finansiel Husholdning maa medføre, at have vi vedtaget en Lønningslov, saa bør der dog gaa nogle Aar — jeg nævnede før som et Minimum 2 Aar —, før vi begynde at forhøje de saaledes vedtagne Lønninger. Naar det ærede Medlem nu taler om, at et Landpostbud kun har en Løn af 450 Kr., glemmer det ærede Medlem — som her holder sig til et Bud med 6 Timers daglig Ombæren —, at Budet foruden denne Løn af 75 Kr. pr. Aarstid har adskilligt mere. Det ærede Medlem tog aldeles ikke Hensyn til, hvad han dog maa huske, at ethvert Landpostbud har Adgang til Alderstillæg, og der udbetales i Alderstillæg nu over 290,000 Kr., for det sidste Aar vil det rimeligvis gaa over 300,000 Kr. Men denne Sum forsvandt aldeles af det ærede Medlems Fremstilling. Endvidere udbetales der til Postbudenes Enke- og Alderdomsforsørgelsesforening en Sum, der i det næstforrige Regnskabsaar var 55,000 Kr. og sikkert nu vil være over 60,000 Kr. Der gives dem delvis Uniformering; det var i det foregaaende Regnskabsaar 95—96,000 Kr. og er nu oppe paa 100,000 Kr.; der er yderligere den Sygehjælp, der har været omtalt.

Det ærede Medlem vilde tage sit Ændringsforslag tilbage, hvis jeg vilde gøre en Indrømmelse over for Landpostbudene med Hensyn til Sygehjælpen. Nej, jeg har gjort en saadan Indrømmelse, det hævder jeg bestemt, og det er en væsentlig Indrømmelse, ved at nedsætte Tiden fra 14 Dage til 7 Dage, hvad der naturligvis medfører en betydelig Merudgift. Skulde dette ikke være en Indrømmelse? Derimod kan jeg ikke tjene det ærede Medlem i her paa staaende Fod at love senere at sætte Tiden ned til 2 Dage. I det hele kræver den Art Ændringer dog en noget nærmere Undersøgelse, end det ærede Medlem synes at formene.

Det ærede Medlem har stillet Forslag om en Sum, jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem er kommet til den — 34,000 Kr. —, til Sygehjælp — jeg ved ikke, paa hvilken Beregning den er baseret, men jeg henviser til, at der for nylig med Hensyn til Sygehjælp er vist Landpostbudene den Imødekommen, at vi have ned-

sat til en Uge den Tid, hvori de ikke faa Tilskud fra Staten til Udgifterne til Stedfortræder og til Læge og Medicin. Og jeg har sagt: Nu se vi paa det, og hvis der saa viser sig Rimelighed for at gaa endnu længere ned, saa gøre vi det, saaledes som vi i den korte Tid fra 1895 nu to Gange have gjort det. Men love det ærede Medlem, at vi næste Gang gaa ned til 2 Dage, det gør jeg ikke.

Det ærede Medlem var meget vred, fordi jeg havde brugt Udtrykket Gave. Ja, man kan jo kalde det, hvad man vil, men jeg erindrede om, at ved Kontrakten indgaar vedkommende Landpostbud paa i Sygdomstilfælde selv at stille og betale en Stedfortræder, en Person over 18 Aar — saa kan man kalde det, der er ydet dem, for Gave eller Tilskud eller Hjælp til Selvhjælp, som man vil. Det er ret og billigt, at Statskassen yder sit Bidrag, naar Sygdommen er af en saadan Langvarighed, at den virkelig kan være følelig for vedkommende, men at det er en Gave, en Hjælp, man yder uden at være forpligtet efter Kontrakten, ved hvilken Budet tværtimod indgaar paa og forpligter sig til at betale det hele, vil det ærede Medlem dog aldrig kunne nægte.

K. M. Klausen: Den ærede Minister vidste ikke, hvorfra Forslagsstillerne have den Sum af 34,000 Kr. Jeg skal oplyse, at vi have den fra ganske fortrinlig Kilde, det er fra Ministeren selv; vi have faaet det baade mundtligt og skriftligt at vide af ham, at det vilde andrage 34,000 Kr., hvis vi skulde gaa til at yde Sygehjælp fra den første Dag, et Landpostbud var sygt. Saa i den Henseende kan den ærede Minister være ganske tryk. Og det er dog ikke noget Spørgsmaal, der har saa stor finansiel Rækkevidde; naar den ærede Minister alligevel beholder 588,000 blanke Kroner i Postvæsenets Kasse som Overskud, kunde han saa ikke være tilfreds dermed og unde de fattige Landpostbude det Par Skilling, her er Tale om.

Jeg forstod den ærede Ministers sidste Udtalelse saaledes, at hvis der var Rimelighed for at yde den yderligere Sygehjælp at nedsætte Fristen til 2 Dage, vilde han stille sig velvillig over for det og tage det under Overvejelse. Jeg gaar ud fra, at hvis man virkelig vil vise sig velvillig paa dette Omraade, kan man ikke andet end sige Ja. Enten siger man Ja, eller ogsaa siger man Nej, og naar den ærede Minister sagde, at han vilde være velvillig, gaar jeg